

en uit ijdeluiterij weer tot het Italiaansch zijne toevlucht nemende met schrille stem zeide:

— „*Iddio conceda alla Signora Madalena il colmo di gloria e felicità! Baccio riverente la bella e degna mano!*”

— „Die weersoordige overgegeven vleeschdief!” — mompelde Bredero machteloos, sidderend van spijt. — „'t Is de grootste gek, die onder de azuren kalot van den hemel rondloopt!”

Ridder Rodenburgh had nu afscheid genomen, en streek met zijn zwierigen looppas Bredero rakelings voorbij, zonder in het minst iets van diens tegenwoordigheid te bemerken. Weldra was hij onder de talrijke voorbijgangers verdwenen. Toen Bredero zich weder op zijn post plaatste, zag hij het viertal, dat hem in zoo hooge mate geboeid had, vertrekken. De koop was gesloten — de burger in het lichtbruin droeg een zorgvuldig omwoeld pak onder den arm. Het viertal keerde hem den rug toe, en haastte zich naar de Noordzijde van het Pand. Met inspanning van alle krachten tuurde Bredero ze na, tot hij eindelijk de witte en blauwe struisveeren achter de uitstallingen zag verdwijnen.

— „Gans lijden! Philips Jansz.! Ik koop de nieuwe luite, mits gij me vertrekken kunt, waar dat zij woont, en hoe zij is geheeten!”

Toen Bredero dit met trillende stem tot den luitmaker had gezegd, glimlachte deze geheimzinnig, en antwoordde fluisterend:

— „Mijn gebuur, de satijnschilder, zal het u zeggen, certein!”

Zonder een woord meer te spreken, ijde hij eenige schreden verder naar de kasse van Jan Swijnskop. Deze kende den dichter, en was aanstonds bereid te zeggen, wat hij wist. Hij kende maar twee van het viertal. Het waren Jan Thomasz. Teller, zoon van den rijken bierbrouwer uit den Gekroonden Bok op de Keizersgracht bij de Huidenstraat, met zijne jonge vrouw, pas voor weinige weken getrouwd. De sinjeur met het donker uitzicht in het zwart fluweel was hem onbekend, evenzoo als de slanke juffrouw met het bleekblauwe kleeid. Jan Teller woonde in het huis van wijlen zijn vader op de Keizersgracht.

Bredero stamelde verward eene dankbetuiging. Hij wist nu meer dan hij gehoopt had te zullen hooren. De brouwer Thomas Teller in den gekroonden Bok was hem vóór 's mans overlijden oppervlakkig bekend geweest, daar hij als pachter op den impost van de bieren dikwijls met Teller's bierdragers had gesproken. Hij had er gaarne zijne eeuwige hemelsche zaligheid voor over, als hij de jonkvrouw, Madalena genoemd.... als hij die hartveroverende oogen, die oogen vol majesteit, nog eenmaal mocht aanschouwen....

In diepe mijmering ging hij langzaam verder, telkens aangestooten door de passagiers, die hij tegen het lijf zou geloopen hebben, ware men niet uit eigen beweging voor den droomer uit den weg gegaan.

(Wordt vervolgd.)